

2. neděle velikonoční C

*Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý.
Byl jsem mrtev, a hle, jsem živ na věky věků.
(Zj 1,17)*

První čtení

Skutky apoštolů 5,12-16

Apoštolově konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně (shromažďovali) v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy; a ti všichni byli uzdravováni.

Druhé čtení

Zjevení 1,9-11a.12-13.17-19

Já, Jan, váš bratr, účastník (vašich) soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro (hlásání) Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. (A jednou) v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako (zvuk) polnice: "Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím." Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů (postavu) podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: "Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle – jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později."

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: "Pokoj vám!" Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: "Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: "Viděli jsme Pána!" On jim však odpověděl: "Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebech a nevloším svůj prst na místo hřebů a nevloším svou ruku do jeho boku, neuvěřím." Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: "Pokoj vám!" Potom vyzval Tomáše: "Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící." Tomáš mu odpověděl: "Pán můj a Bůh můj!" Ježíš mu řekl: "Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili." Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

K zamyšlení

Je potřeba dostatek času, abychom byli schopni slavit dar života. Po té, co si Církev připomněla během čtyřiceti dnů půst a utrpení, zbývá nám jen padesát dní do období letnic, velkého svátku radosti, který ve všech aspektech rozvíjí to, co začalo dnem vzkříšení. Během těchto padesáti dnů připadá velký význam oktávu. Ve staré církevní tradici oslavují ti, kteří byli o velikonoční noci pokřtěni, slavnostní ukončení jejich "hebdomada in albis" – "týdne v bílých šatech", tedy týdne, během kterého se denně účastnili společné slavení eucharistie. Ještě dnes je jako vzpomínka na tyto události nazývána tato neděle "Bílá neděle". Osm dní po zmrtevýchvstání – dochází k setkání toho, který vstal z mrtvých se svými učedníky. A nevěřící Tomáš je tentokrát s nimi. Je dobře, že existuje tento Tomáš! Tomáš – to je jedna z důležitých částí v každém/každé z nás. Je to ta část, která se ptá a hledá, která je kritická a skeptická, která uvažuje o pro a proti, která si zoufá a má méně důvěry, která má odvalu říci: nevěřím. Je to ta část, která touží po opravdové, hluboké zkušenosti této nové a neuvěřitelné skutečnosti, která chce, aby se dotýkala její duše. Nevěřící Tomáš je připraven skrze své pochybnosti otevřít svou touhu a ochotu pro to nové. A jelikož opravdově pochybuje, tuto pochybnost nepotlačuje ani nepopírá, je skrze toto obdarován skutečným setkáním. Je to dar, který je určen každému/každé z nás. "Blahoslavení, kteří neviděli, ale uvěřili!" Také my jsme od toho, který z mrtvých vstal, obdarováni – obrazem vdechnutí – duchem životodárnosti, duchem probuzení k životu, který nás lidi chce obdarovat (novou) životní šancí, abychom se mohli znovu nadechnout! Velikonoce nejsou jen jakousi zbožnou připomínkou na zjevení v minulosti. Zkušenost zmrtevýchvstání dokazuje, že je i v současné době účinná pro náš celý osobní život. Vzkříšení může procházet zavřenými dveřmi nečekaně a překvapivě, ve velkých i malých událostech, v každodennosti i skromnosti. Tady a teď se denně uskutečňuje zmrtevýchvstání. "Pán můj a Bůh můj!" – ve všech věcech a zkušenostech mého života. V této radostné 50denní době to znamená pozvání ke zvláštní pozornosti!